

Poldne

Poletje se pričinja vzdolž sadovnjakov,
ki jih reka pelje v nasprotni smeri
od zarjavelega vlaka. Sredi žita mačka
v statičnem položaju in njen zaveznik čas.

Na hribu razmajana cerkev
in znotraj nje sivo morje, ki se razpenja.
Ko se potopim, izplavajo legende in ptice
obmirujejo na visokih smrekah.

Poldne se tolče po prsih in puhti v vinogradih.
Je glasnik poletja, ki je namenjen h goram.
Od tam želi napredovati proti morju,
oslepljen od odsevov kot kosec pri delu.

Mežikajoč otrok ne zazna metuljev
zunaj vrta. Potrebuje sončna očala,
da bi predril mehurjasto vročino,
ki jo odrasli skušajo zadržati pred okni in vrati.

Omamljeni popotniki v avtomobilih,
pod krošnjami ali stisnjeni k zidovom,
šepetajo in vzdihujejo, vzdihujejo.
Jaz se lepljiv od vsega pasem na cvetu.

Vsi hlepimo, da bi stanje trajalo
ne glede na letni čas in delež sreče.
Vsi bi se radi pred kosilom prebudili v deželi,
ki so nam jo obljubljali v pripovedkah.

Most

Levo polovico sem posodil enim,
desno njihovim sovražnikom.
Nobenemu od njih ne pripadam,
nisem na tleh ne na nebu.

Povezujem, kar so drugi ločili.
Pod in nad mano jate ptic in rib.
Telo, ki čuva gladino in oblake,
posluša dež in korake
povzdignjenih in zavrženih.

Usločen od desetletij
in okrušen od laži
zadržujem trdnost v hrbtenici.
Sem opora tvojim težkim mislim.

Včasih začutim vrtoglavico onih,
ki zdrsnejo z mojega roba.
Te noge in roke, zagozdene
v rob, se želijo iztrgati,
se obrniti v zraku in zdrveti v meglo.

Takrat se zavem,
da mostovi ne padajo, ampak vztrajajo.
Trdneje se oprimejo temeljev.

Notranjost

Odrinjeno trga svoj prostor.

Pokrajine, obrazi iz daljav
in drobci ljubezenskih noči
ustvarjajo tihe eksplozije.

Besede tipajo po pisalni mizi,
grabijo po pajčevini lastnih živcev.
Zahtevajo predvidljivo zaporedje,
spoštljivost do tradicije in zlom v isti sapi.

Zunanja resničnost se približuje
vsakič glasnejša in z manj vsebine.
Sanje bežijo v digitalne sfere.

Treba je obnavljati žival v sebi,
levjo šapo in čuječnost mačke,
predihati ta čas, kakor da nima naslednika.

Ko balast odpade, milni mehurček počí.
Svet za vogalom si prižge cigareto
in si popravi bujne lase.

Radovedni mimoidoči poizvedujejo
o prejšnjih življenjih,
ki nimajo več moči nad tabo.

Zgolj otroci razumejo odgovore.

Koncentracija

V trenutku se dvignem,
izbrišem vso ozadje,
glavobole in privide.

Izostrim se
zunaj prostora in časa,
oba sta me pribila na tukaj in zdaj.

Skozi nasprotja dojamem,
kaj je bilo odvzeto ali dodano,
prikrito in zamolčano.

Izrujem perspektive,
stvarstvo naposled zaznam
brez očesa in čutov.

V trenutku odreagiram
na Mojzesov kip v baziliki
San Pietro in Vincoli.

Puščica,
ki leti čez trge,
bo brez milosti zadela tvojo šibkost.

Takoj sem pri stvari,
zmožen preusmeriti smrt,
podpisati premirje,
ki narekuje te globoke vrstice.

Pogovor

Ko se človeka srečata,
znižata zidove okoli sebe
in zmanjšata hitrost,
s katero sta prepotovala leta.

Kot pri zamenjavi blaga
začneta drug drugemu odkrivati vsebine,
ki niso več zasebne ne politične,
ne dobre ne zle.

Besede se začno same pogovarjati.
Njuna notranjost razpada kot pri molitvi.
Porazgubijo se osebnost, spol,
vloge, poklici in maske.

V nekem trenutku so odprta
vsa možna okna in vrata
in nastal prepah je tolikšen,
da lahko potrga njuni duši.

Spremenila se bosta v ljubimca
ali se prepletla kot sosednji krošnji
in vztrajala v plesu skozi leta.
Kadar se srečata resnična človeka.